

[Ib Christensen.]

Det er vel også en kendsgerning, at når landets daværende statsminister truede med en devaluering, hvis man stemte nej, ville der næsten ikke være noget, der kunne forhindre en devaluering, hvis befolkningen den 2. oktober 1972 havde stemt det nej, som befolkningens flertal nu ifølge opinionsundersøgelserne ville ønske at det havde gjort.

Til hr. Støtters bemærkning om, at EF-modstanderne ofte er destruktive, vil jeg da gerne sige, at det dog netop burde tale til de konservatives samvittighed eller til deres historie, at der også kan være noget konstruktivt i at værne landets selvstændighed.

Anker Jørgensen (S):

Selve spørgsmålet om EFs observatørpost ved De Forenede Nationer er absolut nu tilstrækkeligt afklaret til, at der for socialdemokratiet ikke er nogen tvivl. Vi kan, som det er meddelt, fuldt og helt tilslutte os dette.

At baggrunden er blevet helt klar, skyldes vel ikke mindst, at statsministeren og ikke udenrigsministeren i markedsudvalget gav meget klare udtalelser om de tre punkter, vi lagde størst vægt på.

For det første, at det nordiske samarbejde kan fortsætte uanfægtet. For det andet, at u-landsbistanden kan fortsætte som hidtil. For det tredje, at denne EF-observatørstatus udelukkende drejer sig om forhold inden for Romtraktatens rammer og ikke kan gå ud over disse.

Da sagen om observatørposten opstod, gav socialdemokratiet heller ikke udtryk for principiel modstand, men vi ville akkurat som andre partier i folketinget nøjagtig kende konsekvenserne af det og under alle omstændigheder kræve, at vi i markedsudvalget fik prøvet, om der også i denne sag er den fornødne tilslutning til, at regeringen i EF kan gå ind for det.

Vi må ikke glemme, at netop i EF-spørgsmål er markedsudvalget en slags minifolketing. Mere end noget andet udvalg er det et udvalg, som reelt træffer beslutninger af lige så vidtgående karakter som dem, der træffes i selve folketingssalen. Derfor må enhver regering til enhver tid acceptere, at markedsudvalget både skal informeres og høres, og det er netop her, der er sket svigt, det er her, udenrigsministeren har været, hvad jeg

vil tillade mig at kalde lemfældig over for den proceduremæssige side af sagen.

Det nytter ikke at fortælle, at sagen har været til behandling og indstilling i Europa-Parlamentet for længe siden. Udenrigsministeren ved, at han må respektere fuldt og helt, at det er markedsudvalget, i givet fald folketinget, der alene træffer beslutninger på Danmarks vegne. Derfor må også de indvendinger, de forbehold, der eventuelt tages i markedsudvalget, tages helt alvorligt af udenrigsministeren, og vi kan ikke acceptere, at udenrigsministeren i Ministerrådet i Bruxelles refererer forbeholdene så, skal vi sige ufuldkomment, som vi nu har været vidne til. Det er virkelig mit indtryk, at udenrigsministeren ikke forstår situationens alvor, at han nærmest leger med ilden, når det gælder vort forhold til De europæiske Fællesskaber.

Udenrigsministeren må også huske, at der var ganske mange, der den 2. oktober 1972, stemte imod medlemskabet af EF. Udenrigsministeren og regeringen må huske, at det flertal, vi fik, nok var solidt, men også var knyttet til en række forudsætninger, som absolut må opfyldes, og som vi i hver eneste situation virkelig må sikre er opfyldt. Netop den side af sagen har vor ordfører redegjort for.

Jeg vil imidlertid gerne også ved denne lejlighed understrege, at socialdemokratiet står ved medlemskabet af De europæiske Fællesskaber. De forventninger, vi stillede, er i det store og hele opfyldt. Det gælder først og fremmest landbrugspolitikken, hvor resultatet er blevet bedre end det, vi lovede forud for folkeafstemningen, og endda også er blevet bedre end det, vi regnede med ville blive resultatet af den daværende landbrugsministres, Ib Frederiksens, forhandlinger i Bruxelles — jeg tror, det var i januar 1973.

De faktiske resultater netop på landbrugsområdet dementerer markedsmodstandernes mere pessimistiske udtalelser og sætter også den daværende oppositions kritik af landbrugsminister Ib Frederiksens forhandlinger og forhandlingsresultater i et mere grelt lys.

De vigtigste grunde til, at socialdemokratiet gik ind for medlemskabet af EF, er stadig gyldige. Vi anbefalede medlemskab, fordi det er naturligt og i øvrigt en tradition for Danmark at være med i flest mulige internationale samarbejdsorganer. Vi mener,